

Breve d'outre tombe,

D'outre tombe! Fra en Afdød, vil det jo, frit oversat, hedde.

Men dertil hører jo en efter alle Regler foregående Begravelse! vil man sige.

Det kan nok være. Men der gives flere Måder at blive vist denne sidste Ære på, og man vil sige, at den Kunstnerklasse, hvortil jeg er så lykkelig at høre, fremfor alle Andre kan vente at få et »Hvil i Fred!« lyst over sin Livsgjerning, ligeså oprigtig velment, som over nogen Kiste, der sænkes i Jorden.

Man vil også sige, at denne Bestatningsmåde særlig hører hjemme i vort Norden.

Lykkelig kan man måske skatte dem af vore Digterkongsemner, der tidlig unddrager sig den — nogle redder sig ved Flugten.

Bror *Henrik* kan siges at høre til en af disse Heldige. Han mærkede ikke stort til, hvor ihærdig man beredede ham en sådan, uagtet Gravklokken over hans Digterfærd og Digterværd rungede ham om Ørene til det Sidste. Han var måske for meget Digter dertil.

Og Digter var og blev han, indtil hans hårdhjertede Samtid lukkede hans Kiste.

Jeg er det ikke, eller måske ikke nok — og der er bleven levnet mig god Tid både til at nære Illusionerne og få dem grundig afskaffede. Det blev ikke mig forundt at leve i min Digtning her i Verden. Jeg har lært, at alle Forsøg til at nå denne Lykke — ak, upraktisk kluntede vistnok! — kun førte til nye Skuffelser. Jeg har lært, at en kvindelig Digtning af *den* Sort, og i en Tid som denne med sin altoverdøvende Partikiv og Larm, måske selv fakket og flænget i den, ikke kan bestå, at den ubønhørlig hjemfalder »den stille Begravelse uden Cereemonier.«

Man vil modsige mig her, måske især mit eget Kjøn, for hvem et *Navn*, ak en stor Raritet! omtrent er ensbetydende med en glimrende Stilling. Det er denne, Stillingen, man uden at vide det, hædrer i Navnet.

Men jeg vil selv afrive denne falske Glorie, den har længe